

OGÓLNOPOLSKIE STOWARZYSZENIE
PRZECIWDZIAŁANIA ELEKTROSKAŻENIOM
„PRAWO DO ŻYCIA”
Adres koresp.: 44-251 Rybnik, ul. Bracka 16A
tel. 32 42 54 608, kom. 605 654 070
www.prawodozycia.pl

Rybnik 2015-11-10

Sz. Pan Andrzej Duda

Prezydent RP

Ul. Wiejska 10

00-902 Warszawa

Dotyczy haniebnego postawy Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego oraz jego pracowników

Podczas wydawania kuriozalnej decyzji przez Panią Justynę Śliwińską Dyrektora Departamentu Orzecznictwa Administracji Architektoniczno-Budowlanej Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego oraz innych pracowników organu Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie znak DOA/ORZ/7201/138/15 LWT-1 z dnia 03.11.2015 utrzymująca w mocy decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie znak DOA/ORZ/7201/138/15 z dnia 25.09.2015 roku odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody Śląskiego znak IFXTV.7840.3.8.2014 z dnia 16.01.2015 roku utrzymującą w mocy decyzję Prezydenta Miasta Tychy z dnia 02.10.2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia P4 Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej sieci Play o numerze TYC0002F wraz z wewnętrzną linią zasilania elektrycznego, na parceli nr 5096/86 przy ul. Ziębiej w Tychach.

Szanowny Pani Prezydencie!

Złożenie niniejszego publicznego pisma skierowanego do Pana jest konieczne albowiem w istocie doszło do przestępstwa narażenia zdrowia, życia oraz mienia oraz świadomego i celowego zatuszowania okoliczności poświadczenia nieprawdy w dokumentacji spółki P 4. Ponadto obie decyzje pokazują nam to, co podkreślałem wielokrotnie, że w GUNB w Warszawie istnieje zorganizowana grupa przestępcza, której zadaniem jest działanie na rzecz prywatnych podmiotów gospodarczych nawet za cenę zbiorowego narażenia zdrowia i życia oraz mienia obywateli Polskich.

W niniejszej sprawie skala kompromitacji jest tak ogromna, że można nawet publicznie twierdzić, że doszło prawdopodobnie **do przyjęcia korzyści majątkowych za zatuszowanie sfałszowanej dokumentacji** (projektu budowlanego) oraz mamy do czynienia z działaniem mającym na celu **popęlnienie zbrodni oraz naruszenia istoty prawa własności** albowiem inni urzędnicy przyjmą, że treść zawarta w decyzji w zakresie występowania pól elektromagnetycznych jest prawdziwa.

Aby zobrazować niniejszą sprawę należy rozpocząć od wyroku NSA II OSK 2002/13 z dnia 24.04.2015 roku, w którym nie podzielono stanowiska GINB w Warszawie w podobnej sprawie a który organ kwestionuje podkreślając, że cytuje;

*Rację ma też strona skarżąca, iż dla oceny oddziaływania inwestycji na środowisko i oceny statusu strony istotne znaczenie może mieć wyjaśnienie kwestii, czy moc anten planowanych do zainstalowania w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia **nie kumuluje się wzajemnie** lub z innymi urządzeniami wytwarzającymi pole elektromagnetyczne.*

Określenie obszaru oddziaływania obiektu jest niezbędne do zdefiniowania interesu prawnego osób trzecich w ramach postępowania o pozwolenie na budowę. Jeżeli nieruchomość znajduje się w obszarze oddziaływania danego obiektu, wówczas właścicielowi tej nieruchomości, jej użytkownikowi wieczystemu lub ewentualnie jej zarządcy przysługuje przymiot strony we wskazanym postępowaniu. Stosownie bowiem do art. 5 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane obiekt budowlany wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy, biorąc pod uwagę przewidywany okres użytkowania, projektować i budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno - budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, zapewniając: poszanowanie, występujących w obszarze oddziaływania obiektu, uzasadnionych interesów osób trzecich – pkt 9.

*Zauważyć należy, iż dla rozstrzygnięcia sprawy istotna jest także możliwość zdalnego sterowania antenami i związana z tym możliwość zmiany kierunku wiązki promieniowania. Jeżeli istnieje **możliwość pochylecia anteny, tzw. TIL T, to tym samym istnieje możliwość zmiany kierunku wiązki promieniowania. Okoliczność ta winna podlegać wyjaśnieniu, a w razie stwierdzenia istnienia takiej możliwości należy ustalić oddziaływanie anteny od minimalnego do maksymalnego jej pochylecia**, aby jednoznacznie ustalić od jakiej do jakiej wysokości od poziomu terenu i w jakiej odległości od anten i płaszczyźnie możliwe jest oddziaływanie promieniowania. Ewentualne oddziaływanie w przypadku nachylecia pod różnym kątem. Sąd pierwszej instancji winien ocenić, czy są dostatecznie wyjaśnione kwestie istotne dla możliwości oceny inwestycji w świetle przepisów mających w sprawie zastosowanie, w tym takie kwestie jak azymuty, możliwość pochylecia anteny, tzw. TIL T, możliwość zmiany kierunku wiązki promieniowania (na skutek działania ludzi i sił natury) bądź przyjęte zabezpieczenia (rozwiązania techniczne) przed możliwą ingerencją ludzi i działaniem sił natury (np. silne wiatry), odległość na jaką urządzenie może emitować pola elektromagnetyczne (równoważna moc promieniowania izotropowo) uwzględniając dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku (zróżnicowane dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową i miejsc dostępnych dla ludności - rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów- Dz. U. Nr 192, poz. 1883).*

Oczywiście w/w wyrok jest zbyt trudny do zrozumienia dla Pani Śliwińskiej oraz innych albowiem przy przyjęciu korzyści majątkowych nie ma możliwości odkodowania treści zawartej w wyroku, dlatego ignoruje się go.

W decyzji na stronie 7 podkreślono, że cytuje;

Zgodnie z unormowaniami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. z 2003 r. Nr 192, poz. 1883), załącznik Nr 1 (tabela nr 2) w przypadkach częstotliwości pola elektromagnetycznego mieszczącej się w przedziale od 300 MHz do 300 GHz gęstość pola w miejscu dostępnym dla ludności jest dopuszczalna na poziomie nieprzekraczającym 0,1 W/m².

Z powyższych trzech „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla poszczególnych pasm wynika, że pola o poziomach gęstości mocy większych od 0,1 W/m dla anten sektorowych występują w **maksymalnym zasięgu 55,2 m, 56,5 m oraz 59,2 m i na wysokości powyżej 27 m nad poziomem terenu.**

Powyższe stwierdzenie z uwagi, iż dotyczy 9 anten umieszczonych po 3 na danym sektorze jest stwierdzeniem z pogranicza obłądu (prawdopodobna korupcja) albowiem jest niemożliwe, aby Pani Śliwińskiej i innym pracownikom organu, **jako pierwszym na świecie udało się rozdzielić energię EIRP anten na danym sektorze.** W istocie nie można przyjąć, że pracownicy organu to geniusze, lecz powodem ich działań jest korupcja.

Istota niniejszej sprawy sprowadza się do oceny następującej kwestii zajętej odnośnie najważniejszej rzeczy ustalanej podczas wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę związanej z art. 5 ust 1 pkt 9 w związku z art. 143 kodeksu cywilnego w powiązaniu z art. 64 ust 3 Konstytucji RP. Znaczenie powyższego podkreśla NSA w wyrokach zacytowanych poniżej.

NSA II OSK 3090/13 w wyroku z dnia 23.07.2015 roku podkreśla precyzyjnie, że cytuje;

*Rozpatrując powyższy spór, stwierdzić trzeba, iż zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 9 Prawa budowlanego: "Obiekt budowlany wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy, biorąc pod uwagę przewidywany okres użytkowania, projektować i budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno – budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, zapewniając poszanowanie, występujących w obszarze oddziaływania obiektu, uzasadnionych interesów osób trzecich, w tym zapewnienie dostępu do drogi publicznej". **Poszanowanie interesów osób trzecich polega na umożliwieniu osobom trzecim skorzystania z prawa zabudowy w takim samym zakresie, w jakim przysługuje ono inwestorowi.** W tym zakresie należy dokonać wyważenia interesów właścicieli działek sąsiednich i uwzględnić istniejącą zabudowę oraz możliwość zabudowy w przyszłości (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II OSK 1090/05 oraz z dnia 26 czerwca 2012 r. sygn. akt II OSK 1613/11 – orzeczenia dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: orzeczenia.nsa.gov.pl (cbois); A. Gliniecki (red.). Prawo budowlane. Komentarz. Wydanie 2. Warszawa 2014, str. 118). Nie chodzi przy tym o jakiegokolwiek utrudnienia, jakie może przynieść planowane przedsięwzięcie, ale o takie, które wiążą się z naruszeniem konkretnych przepisów szeroko rozumianego prawa budowlanego, prawa cywilnego, w głównej mierze tzw. prawa sąsiedzkiego, jak też uregulowań prawa konstytucyjnego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 marca 2014 r. sygn. akt II OSK 2474/12 – cbois).*

Podobnie NSA II OSK 2887/13 z dnia 10.07.2015 roku, w którym podkreśla się, że cytuje;

W orzecznictwie przyjmuje się, że pojęcie uzasadnionych interesów osób trzecich powinno być interpretowane w sposób obiektywny, tj. zgodnie z regulującymi proces inwestycyjny przepisami, w tym techniczno-budowlanymi, a ponadto uregulowaniami konstytucyjnymi, przepisami prawa cywilnego, w głównej mierze tzw. prawa sąsiedzkiego. Poszanowanie inwestorów osób trzecich polega na umożliwieniu tym podmiotom **skorzystanie z prawa zabudowy w takim zakresie, w jakim przysługuje ono inwestorowi**. Każdorazowo zachodzi więc potrzeba wyważenia interesów inwestora i właścicieli działek sąsiednich, w tym uwzględnienia ich zamierzeń inwestycyjnych (por. wyrok NSA z 25 czerwca 2009 r., II OSK 1277/08; wyrok NSA z 14 września 2006 r., II OSK 1090/05; wyrok NSA z 28 czerwca 2013 r., II OSK 551/12, wyrok NSA z 29 października 2013 r., I OSK 1238/12).

W świetle powyższego stanowisko Pani Śliwińskiej i innych należałoby uznać **za naukowe odkrycie XXI wieku dokonane przez osoby o genialnym umyśle o niespotkanym IQ** gdyby nie fakt, że **fizycznie jest to niemożliwe** albowiem EIRP anten wynosi odpowiednio 4396,33-3829,04 oraz 4009,5 co daje nam 12234,87 W i tym samym zasięg pola elektromagnetycznego o wartościach ponadnormatywnych bez uwzględnienia błędu metody obliczeniowej wynosi (obliczamy następująco suma $4396,33+3829,04+4009,5=12234,87 \times 0,1=1223,487/0,1256=9741,138$ wstawione do pierwiastka wynosi 98,6 czyli **minimum 40 metrów więcej** niż to określono w sfalszowanej dokumentacji. Powyższe wyliczenia **nie uwzględniają błędu metody obliczeniowej oraz zjawiska odbić**.

Kumulacja PEM to efekt nakładania się przestrzennego fali elektromagnetycznej pochodzącej z różnych źródeł promieniowania tej fali. Typowym przykładem wystąpienia tego efektu jest nakładanie się fal elektromagnetycznych pochodzących od 2 czy więcej anten sektorowych, które promieniują w tym samym lub zbliżonym kierunku (azymucie). Efekt kumulacji jest tym większy, im bliżej znajdują się osie głównych wiązek promieniowania obydwu anten (zazwyczaj są równoległe) oraz w przypadku tych samych lub zbliżonych kątów pochylenia wiązek. Efektem fizycznym kumulacji jest przestrzenny wzrost gęstości mocy PEM, która stanowi sumę gęstości mocy powodowanej oddzielnie przez poszczególne źródła dla określonego punktu w przestrzeni. W przypadku natężenia pola elektrycznego wypadkowa wartość tego parametru jest obliczana jako **pierwiastek z sumy kwadratów natężeń pól magnetycznych pochodzących od poszczególnych anten**. Efekt kumulacji jest zależny od wielkości mocy promieniowania EIRP oraz od kształtu charakterystyk promieniowania anten.

W świetle powyższego apeluje do Pana Prezydenta, aby zwrócił się do Pana Roberta Dziwińskiego GINB w Warszawie, aby potwierdził, że pracownikom GUNB w Warszawie orzekającym w niniejszej sprawie **udało się rozdzielić energię anten na danym sektorze** a jeżeli nie to czy powodem popełnienia przestępstwa poświadczenia nieprawdy i rozpoznawania sprawy bez jakichkolwiek predyspozycji (bez znajomości podstaw fizyki) **była korupcja** albowiem żaden zdrowy urzędnik nie będzie próbował zmieniać praw fizyki.

W tym miejscu zwracam się do mieszkańców Polski (w tym Tych), urzędników i innych, aby zobrazować wam, do czego są zdolni skorumpowani pracownicy GUNB w Warszawie, którym wydaje się,

że **dokonali naukowego odkrycia** i to w sytuacji, w której sami autorzy dokumentacji spółki P 4 tego nie potwierdzają. W istocie jest bardzo prawdopodobne, że powodem popełnienia przestępstwa była korupcja oraz że pracowników organu do przestępstwa mógł zmusić Pan Dziwiński, który przyznał się do czerpania korzyści majątkowych z zajmowanego stanowiska oraz potwierdził wielokrotnie, że nie posiada żadnej wiedzy z zakresu interpretacji ustawy prawo budowlane i innych, na co posiadam stosowne dowody.

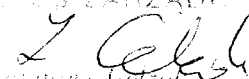
W ostatnim czasie doszło do kolejnych przegranych spraw kompromitujących organ (II OSK II OSK 329/15 wyrok z dnia 13.10.2015 roku, II OSK 398/14 wyrok z dnia 02.10.2015, II OSK 3027/13 wyrok z dnia 17.07.2015 roku, II OSK 2002/13 z dnia 24.04.2015, II OSK 2328/13 z dnia 12.06.2015, VII SA/Wa 529/15 z dnia 07.08.2015, VII SA/Wa 432/15 wyrok z dnia 29.05.2015 roku, VII SA/Wa 1412/14 wyrok z dnia 23.01.2015 roku), za które Pan Dziwiński nie poniesie odpowiedzialności, bo w końcu nie zna prawa i winę za to ponosi społeczeństwo reprezentowane przez swoich przedstawicieli, którzy powierzyli osobie bez jakichkolwiek kwalifikacji tak ważne stanowisko.

W tym miejscu zwracamy się do Pana Roberta Dziwińskiego, aby w przypadku uznania, że pracownicy organu **zostali zniesławieni z uwagi na to, że jednak dokonali historycznego odkrycia** podjął działania mające na celu ochronę ich honoru i godności lub też podał kwotę, za którą dopuścili się przestępstwa albowiem trudno przypuszczać, że **nie znają praw fizyki nawet w podstawowym zakresie lub też są osobami intelektualnie ograniczonym i to w stopniu znacznym.**

W załączeniu decyzja.

Do wiadomości;

1. Prezydent Miasta Tychy.
2. Dyrektorzy Wydziałów Infrastruktury Urzędów Wojewódzkich.
3. Mieszkańcy Tych oraz inni za pośrednictwem strony www.prawodozycia.pl.

ROBERT DZIWIŃSKI

Prezydent Miasta Tychy

Warszawa, dnia 3 listopada 2015 r.

**GŁÓWNY INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO**

**DOA/ORZ/7201/138/15
LWT-1**

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267, ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku Pani Emilii Jędrzejek, reprezentowanej przez Pana Zbigniewa Gelzoka, o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 25 września 2015 r., znak: DOA/ORZ/7201/138/15, odmawiającą stwierdzenia, po wszczęciu postępowania na wniosek Pani Emilii Jędrzejek, reprezentowanej przez Pana Zbigniewa Gelzoka, nieważności decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014, utrzymującej w mocy decyzję Prezydenta Miasta Tychy z dnia 2 października 2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK, zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą P4 Sp. z o.o. pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej sieci Play o nr TYC0002F wraz z wewnętrzną linią zasilania elektrycznego, na działce nr ewid. 5096/86 przy ul. Ziębiej w Tychach,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 28 stycznia 2015 r., Pani Emilii Jędrzejek, reprezentowana przez Pana Zbigniewa Gelzoka, wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014, utrzymującej w mocy decyzję Prezydenta Miasta Tychy z dnia 2 października 2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK, zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą P4 Sp. z o.o. pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej sieci Play o nr TYC0002F wraz z wewnętrzną linią zasilania elektrycznego, na działce nr ewid. 5096/86 przy ul. Ziębiej w Tychach.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r., znak: DOA/ORZ/7201/138/15, Główny Urząd Nadzoru Budowlanego zawiadomił o wszczęciu, na wniosek Pani Emilii Jędrzejek, postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014.

Decyzją z dnia 25 września 2015 r., znak: DOA/ORZ/7201/138/15, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014.

Względem powyższej decyzji Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 25 września 2015 r., znak: DOA/ORZ/7201/138/15, Pani Emilia Jędrzejek wystąpiła w ustawowym terminie z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Po rozpatrzeniu powyższego wniosku Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego stwierdza, co następuje.

W pierwszej kolejności wymaga wyjaśnienia, że w toku postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji organ administracyjny nie orzeka co do istoty sprawy rozstrzygniętej kontrolowanym orzeczeniem, lecz orzeka jako organ kasacyjny. Postępowanie administracyjne w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji ma bowiem na celu wyjaśnienie jej kwalifikowanej niezgodności z prawem, a nie ponowne rozpoznawanie zakończonej sprawy. W konsekwencji, zakres prowadzonego w ramach trybu nadzorczego postępowania dowodowego nie odpowiada temu, prowadzonemu w trybie zwykłym. O ile bowiem organ rozstrzygając w postępowaniu zwykłym ma obowiązek rozpoznać sprawę w jej całości, tj. zebrać wyczerpujący materiał dowodowy i wszechstronnie go ocenić, jak tego wymagają regulacje art. 7, 77 § 1 i 80 k.p.a., ustosunkowując się do stanowisk stron o ile dotyczą kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia z punktu widzenia jego podstaw prawnych, to rozstrzygając w nadzwyczajnym postępowaniu nieważnościowym ocena organu jest ograniczona i polega na skontrolowaniu, czy w dacie wydania kontrolowanego rozstrzygnięcia, zachodzą przesłanki do stwierdzenia jego nieważności wymienione w art. 156 § 1 k.p.a. Nie rozpoznaje się wówczas sprawy w jej całości, nie orzeka co do istoty sprawy w jej podstawowym przedmiocie, ponieważ postępowanie nadzwyczajne nie stanowi kontynuacji postępowania zwykłego, ale rodzaj sprawowanego nad nim nadzoru. W postępowaniu nieważnościowym organ orzeka wyłącznie co do nieważności orzeczenia albo jego niezgodności z prawem, zaś nie jest władny rozstrzygać o jakichkolwiek innych kwestiach dotyczących istoty sprawy.

Zgodnie z brzmieniem art. 32 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1409, ze zm. – według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie temu, kto złożył oświadczenie, pod rygorem odpowiedzialności karnej, o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

Natomiast stosownie do treści art. 33 ust. 2 pkt 2 Prawa budowlanego, do wniosku o pozwolenie na budowę należy dołączyć oświadczenie o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

Inwestor – P4 Sp. z o.o. - wraz z wnioskiem z dnia 26 kwietnia 2013 r. o wydanie pozwolenia na budowę złożył oświadczenie o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością inwestycyjną (tj. działką nr ewid. 5096/86) na cele budowlane.

Tym samym w analizowanym przypadku nie naruszono rażąco wymagań ustanowionych ww. przepisami art. 32 ust. 4 pkt 2 oraz art. 33 ust. 2 pkt 2 Prawa budowlanego.

W myśl art. 35 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego, przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego właściwy organ sprawdza zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu, a także wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Z akt sprawy wynika, że działka nr ewid. 5096/86, na której zaprojektowano sporną inwestycję, w dniu wydania pozwolenia na budowę objęta była zakresem obowiązywania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uchwalonego uchwałą Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001, w sprawie zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego miasta Tychy dla terenu zawartego pomiędzy ulicą: Mikołowską, droga polną o kierunku północ-południe, torami kolejowymi relacji Katowice - Bielsko-Biała a linią lasu (Dz. Urz. Woj. Śląskiego z 2002 r., Nr 3, poz. 138, ze zm.).

Analiza ww. uchwały Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001, wskazuje, że nieruchomość inwestycyjna (działka nr ewid. 5096/86) położona jest na obszarze oznaczonym symbolem U – tereny aktywności gospodarczej i usług o charakterze centrotwórczym.

Przepis § 37 pkt 2 ww. planu miejscowego dopuszcza lokalizację obiektów budowlanych i urządzeń związanych z rozbudową i eksploatacją systemu telekomunikacji, do jakich zalicza się sporna inwestycja.

Tym samym sporna stacja bazowa telefonii komórkowej nie narusza rażąco ustaleń ww. uchwały Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001.

Ponadto projektowana inwestycja nie narusza rażąco warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75, poz. 690, ze zm. – wg stanu prawnego na dzień wydania kontrolowanej decyzji).

Zgodnie z dyspozycją art. 32 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego, pozwolenie na budowę może być wydane po uprzednim przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, jeżeli jest ona wymagana przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Stosownie do treści art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r., o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1235 ze zm. – według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko i przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Zgodnie natomiast z § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397, ze zm. – według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko są instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

- a) nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) nie mniej niż 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) nie mniej niż 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) nie mniej niż 20.000 W.

Natomiast w myśl § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r., przedsięwzięciami mogącymi potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko są instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 1.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- e) 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- f) 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- g) 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Sporne przedsięwzięcie inwestycyjne polega na zainstalowaniu na projektowanej wieży: dziewięciu anten sektorowych oraz pięciu anten radioliniowych. Jak wynika z literalnego brzmienia zacytowanych wyżej przepisów (§ 2 ust. 1 pkt 7 oraz § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia), instalacje radioliniowe zostały wyłączone spod zakresu ich zastosowania. Wobec powyższego w niniejszej sprawie ocenie podlegają jedynie anteny sektorowe pracujące w pasmach GSM900/UMTS2100/DCS1800LTE.

Z dokumentacji projektowej spornej inwestycji wynika, że izotropowe moce promieniowania dla planowanych anten wynoszą 4396,33 W, 3829,04 W oraz 4009,5 W (Projekt budowlany – Opis techniczny – str. 23). Tym samym, biorąc pod uwagę wartości mocy promieniowania, w niniejszej sprawie ma zastosowanie § 3 ust. 1 pkt 8 ppkt e ww. rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r.

W aktach sprawy organu stopnia podstawowego znajdują się: trzy „Kwalifikacje przedsięwzięcia” z marca 2013 r. oraz trzy „Kwalifikacje przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r., dla planowanych dziewięciu anten sektorowych (trzech anten na każde z trzech pasm).

Wymaga wyjaśnienia, że powyższe „Kwalifikacje przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. zostały sporządzone w związku z dokonaniem przez Inwestora zmian w planowanym ustawieniu anten polegających na zmniejszeniu ich maksymalnego nachylenia – z tilt 10° na odpowiednio tilt 6°, 7° i 8° dla poszczególnych anten sektorowych.

Odnosząc się do argumentacji skarżącej, wskazującej na efekt kumulacji fal elektroenergetycznych pochodzących od trzech anten sektorowych, które promieniują w tym samym kierunku (sektorze), w związku z czym należy sumować EIRP dla trzech anten na dany sektor, podkreślić należy, że jednym z warunków „rażącego naruszenia prawa” jest oczywistość tego naruszenia. Nie można mówić o oczywistości naruszenia normy prawnej w przypadku rozbieżności interpretacyjnych przepisów. Nawet zatem uznanie, że inna interpretacja zostanie uznana za lepszą, słusniejszą albo bardziej racjonalną, nie może być ocenione jako „rażące naruszenie prawa”. Powyższe jest o tyle istotne, że w § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r., literalnie mowa jest o pojedynczej antenie, a nie systemie anten skierowanych w jednym kierunku (sektorze).

Z analizy „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla pasma GSM 900 wynika, że przy ukierunkowaniu anten sektorowych: G1 na azymut 10°, G2 na azymut 130°, oraz G3 na azymut 260° i ich maksymalnym pochyleniu – odpowiednio tilt 8° (antena G1), tilt 6° (anteny G2 i G3), oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od powyższych anten będzie przechodzić na wysokości odpowiednio: 18,5 m (antena G1), 17,0 m (antena G2) oraz 18,7 m (antena G3) **nad poziomem terenu** (str. 106, 108, 110 i 118).

Ponadto z analizy „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla pasma UMTS2100 wynika, że przy ukierunkowaniu anten sektorowych: U21 na azymut 10°, U22 na azymut 130°, oraz U23 na azymut 260° i ich maksymalnym pochyleniu – odpowiednio tilt 8° (antena U21), tilt 7° (antena U22), tilt 6° (antena U23), oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od powyższych anten będzie przechodzić na wysokości odpowiednio: 19,1 m (antena U21), 14,9 m (antena U22) oraz 19,3 m (antena U23) nad poziomem terenu (str. 87, 89, 91, 100).

Z kolei z analizy „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla pasma DCS1800LTE wynika, że przy ukierunkowaniu anten sektorowych: D1/L1 na azymut 10°, D2/L2 na azymut 130°, oraz D3/L3 na azymut 260° i ich maksymalnym pochyleniu – odpowiednio tilt 8° (antena D1/L1), tilt 7° (antena D2/L2), tilt 6° (antena D3/L3), oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od powyższych anten będzie przechodzić na wysokości odpowiednio: 19,1 m (antena D1/L1), 14,9 m (antena D2/L2) oraz 19,3 m (antena D3/L3) nad poziomem terenu (str. 68, 70, 72, 80).

Odnosząc się do zarzutu skarżącej dotyczącego „niewuwzględnienia maksymalnych tiltów” należy podkreślić, że organy administracji architektoniczno-budowlanej dokonując oceny decyzji o pozwoleniu na budowę w postępowaniu nieważnościowym opierają się na zatwierdzonym projekcie budowlanym. Z projektu budowlanego spornej inwestycji wynika natomiast, że inwestor przyjął nachylenie anten - tilt 6°, 7° i 8°.

W postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o pozwoleniu na budowę, organ administracji architektoniczno-budowlanej bada projekt budowlany jedynie

pod kątem przewidzianych w nim robót budowlanych, natomiast nie analizuje zakresu robót faktycznie wykonywanych. Ewentualne odstępstwa inwestora od projektu budowlanego na etapie realizacji, bądź użytkowania inwestycji, polegające na ustawieniu maksymalnych tiltów mogą być oceniane w postępowaniu prowadzonym przez właściwego powiatowego inspektora nadzoru budowlanego.

W tym miejscu należy wyjaśnić pojęcie „miejsca dostępne dla ludności”. Zgodnie z orzecznictwem sądowo-administracyjnym przez „miejsca dostępne dla ludności” należy rozumieć nie tylko miejsca, w których wzniesiono już legalnie budynki z przeznaczeniem na pobyt ludzi, ale również miejsca, w których te budynki mogą być wznoszone zgodnie z wymogami obowiązujących przepisów (por. wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 104/13, wyrok NSA z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1193/12, wyrok NSA z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1421/12, wyrok NSA z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1485/10, wyrok NSA z dnia 31 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 719/09). Innymi słowy, „miejsca dostępne dla ludności”, to miejsca na których może choćby potencjalnie powstać zabudowa zgodnie z przepisami obowiązującego prawa, w tym ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Należy zauważyć, że jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt IV SA/Wa 1683/08, „Przestrzeni dostępnej dla ludności nie można utożsamiać z przestrzenią, w której człowiek może teoretycznie się znaleźć. Przyjmując tego rodzaju założenie należałoby uznać, że teoretycznie człowiek może znaleźć się wszędzie, chociażby przez krótką chwilę, jeśli dysponuje niezbędnymi do tego środkami technicznymi. Przez przestrzeń dostępną dla ludności należy rozumieć przestrzeń, w której z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego ludzie mogą stale przebywać”.

Mając na uwadze należy wskazać, że zgodnie z § 22 ust. 1 ww. uchwały Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001, dla całego terenu objętego ww. planem ustala się wysokość budynków:

- 1) mieszkaniowych - do dwóch kondygnacji naziemnych wraz z użytkowym poddaszem, małe domy mieszkalne - do trzech kondygnacji naziemnych wraz z użytkowym poddaszem.
- 2) gospodarczych i garaży - jedna kondygnacja;
- 3) usługowych i produkcyjnych-co najwyżej 10,0 m.

Stosownie natomiast do treści § 22 ust. 2 powyższego planu ustalenia zawarte w ust.1 pkt 3 nie dotyczą usług o charakterze publicznym i sakralnym.

Mając na uwadze powyższą charakterystykę emisji pól elektromagnetycznych, jak również przywołane wyżej zapisy planu zagospodarowania przestrzennego, stwierdzić należy, że z materiału dowodowego, jakim dysponował organ stopnia podstawowego, wynika, że w odległości do 150 m dla anten pracujących w pasmach GSM900/UMTS2100/DCS1800LTE, wzdłuż osi głównych wiązek ich promieniowania nie znajdują się miejsca dostępne dla ludności. Najniższa wysokość osi głównej wiązki promieniowania w odległości 150 m od anteny sektorowej wynosi bowiem 14,9 m (antena U22, azymut 130°, tilt 7° oraz antena D2/L2, azymut 130°, tilt 7°), a dopuszczalna wysokość dla budynków mieszkalnych to dwie kondygnacje naziemne wraz z użytkowym poddaszem i do trzech kondygnacji naziemnych wraz z użytkowym poddaszem dla małych domów mieszkalnych. Przy takich ograniczeniach wysokościowych w miejscowym planie

zagospodarowania przestrzennego każda kondygnacja „małego domu mieszkalnego” musiałaby mieć minimum 5 metrów, żeby budynek znajdował się na wysokości osi głównej wiązki promieniowania dla anteny sektorowej D2/L2, azymut 130°, tilt 7° oraz anteny sektorowej U22, azymut 130°, tilt 7°.

Tym samym z materiału dowodowego, jakim dysponował organ stopnia podstawowego wynika, że sporna inwestycja – w dacie wydania ww. decyzji Prezydenta Miasta Tychy z dnia 2 października 2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK – nie wymagała uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nie należała bowiem do kategorii przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Zgodnie z unormowaniami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. z 2003 r. Nr 192, poz. 1883), załącznik Nr 1 (tabela nr 2) w przypadkach częstotliwości pola elektromagnetycznego mieszczącej się w przedziale od 300 MHz do 300 GHz gęstość pola w miejscu dostępnym dla ludności jest dopuszczalna na poziomie nieprzekraczającym $0,1 \text{ W/m}^2$.

Z powyższych trzech „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla poszczególnych pasm wynika, że pola o poziomach gęstości mocy większych od $0,1 \text{ W/m}^2$ dla anten sektorowych występują w maksymalnym zasięgu 55,2 m, 56,5 m oraz 59,2 m i na wysokości powyżej 27 m nad poziomem terenu.

Analiza powyższej decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014, prowadzi do stwierdzenia, że nie jest ona obarczona żadną z pozostałych wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a., tj. decyzja nie została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem przepisów obowiązujących w dniu jej wydania, w tym przepisów ustawy Prawo budowlane oraz aktów wykonawczych. Ponadto decyzja nie dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną; nie została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie; nie była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność nie miała charakteru trwałego, w razie jej wykonania nie wywołałaby czynu zagrożonego karą oraz nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego nieuwzględnienia kumulacji pól elektromagnetycznych należy zauważyć, że z obowiązujących przepisów prawa jak choćby rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r., w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397), nie wynika, aby ocena oddziaływania inwestycji polegającej na budowie urządzeń emitujących pole elektromagnetyczne wymagała badania wszystkich potencjalnych innych źródeł promieniowania elektromagnetycznego (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 3 grudnia 2010 r., sygn. akt VII SA/Wa 1209/10).

Ustosunkowując się do zarzutu skarżącej, odwołującej się do dołączonej do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy kserokopii części dokumentacji projektowej dotyczącej „stacji bazowej SOS01111, ul. Transportowa 19, 42-530 Dąbrowa Górnicza, woj. Śląskie” należy wyjaśnić, że organy administracji publicznej badają prawidłowość decyzji w trybie art. 156 k.p.a. (dotyczącym stwierdzenia nieważności) w oparciu o stan prawny i faktyczny istniejący w dacie wydania kwestionowanej decyzji (zob. wyrok NSA z dnia 11 marca 2008 r., sygn. akt

I OSK 340/07; wyrok WSA w Warszawie z dnia 13 stycznia 2010 r., sygn. akt VII SA/Wa 1929/09; wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 czerwca 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 25/11), w oparciu o zamknięty materiał dowodowy, tj. materiał dowodowy jakim dysponował organ administracji architektoniczno-budowlanej w dacie wydanie kontrolowanej decyzji o pozwoleniu na budowę. W związku z powyższym, organ nadzorczy nie jest uprawniony do oceny kontrolowanego rozstrzygnięcia w oparciu o dokumentację lub informacje, którym to materiałem nie dysponował organ wydający kontrolowane rozstrzygnięcie. Tym samym dowody powstałe po wydaniu kontrolowanej decyzji mogą stanowić ewentualną podstawą wznowienia postępowania, na podstawie przepisu art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. (W sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nie znane organowi, który wydał decyzję). W żadnym jednak wypadku nie mogą skutkować stwierdzeniem nieważności decyzji administracyjnej na podstawie unormowania art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Zgodnie z niekwestionowanym poglądem judykatury, niedopuszczalne jest przyjęcie, że którakolwiek z podstaw wznowienia postępowania mogłaby stanowić zarazem jedną z przesłanek stwierdzenia nieważności decyzji (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 5 maja 2005 r., sygn. akt VII SA/Wa 826/04).

Ponadto, przytoczone przez skarżącego, w piśmie z dnia 20 października 2015 r., wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego pozostają bez wpływu na treść niniejszego rozstrzygnięcia. Wyrok NSA z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt II OSK 329/15, nie znajduje się w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, wyrok NSA z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt II OSK 2887/13 zapadł w związku z postępowaniem zwykłym w sprawie pozwolenia na budowę, natomiast pozostałe wyroki NSA z dnia 25 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 1277/08, z dnia 14 września 2006 r., sygn. akt II OSK 1090/05, z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt II OSK 551/12 oraz z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt II OSK 1238/12 dotyczą pozwoleń na budowę obiektów kubaturowych, a nie pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej.

W świetle powyższej argumentacji należało utrzymać w mocy decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 25 września 2015 r., znak: DOA/ORZ/7201/138/15.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Strona może ją zaskarżyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od daty jej doręczenia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, 00-926 Warszawa, ul. Krucza 38/42.

z upoważnienia
GŁÓWNEGO INSPEKTORA NADZORU BUDOWLANEGO
DR. SŁAWOMIR SZCZEPANOWSKI
10-100 Warszawa, ul. Krucza 38/42

Otrzymują:

1. Pan Zbigniew Gelzok – pełnomocnik Pani Emilii Jędrzejek;
2. Pan Leszek Jędrzejek;